

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

ДРУГА СЕКЦІЯ

СПРАВА «ЧЕРНИШ ПРОТИ УКРАЇНИ»

(Заява № 25989/03)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

8 листопада 2005 року

Це рішення стане остаточним за обставин, викладених у п. 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Черниш проти України»

Європейський суд з прав людини (друга секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. Ж.-П. Коста (Mr J.-P. Costa), *Голова*,
п. І. Кабрал Баррето (Mr I. Kabral Barreto),
п. К. Юнгвірт (Mr K. Jungwiert),
п. В. Буткевич (Mr V. Butkevych),
п. М. Угрехелідзе (Mr M. Ugrekhelidze),
пані А. Мулароні (Mrs A. Mularoni),
пані Е. Фура-Сандстрьом (Mrs E. Fura-Sandstrom), *судді*,
та пані С. Долле (Mrs S. Dolle), *Секретар секції*,
після обговорення в нарадчій кімнаті 18 жовтня 2005 року,
виносить таке рішення, що було прийняте цього дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена проти України за заявою (№ 25989/03), поданою до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі - Конвенція) громадянином України Олексієм Васильовичем Чернишом (далі - заявник) 4 січня 2003 року.

2. Уряд України (далі - Уряд) був представлений Уповноваженим - пані Валерією Лутковською.

3. 19 листопада 2004 року Суд вирішив направити заяву на комунікацію з Урядом. Суд вирішив, що відповідно до п. 3 ст. 29 Конвенції питання прийнятності та суті заяви розглядатимуться разом.

ФАКТИ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник народився у 1928 році і проживає у м. Хмельницькому, Україна.

A. Перший період провадження

5. 22 серпня 2002 року Печерський районний суд м. Києва зобов'язав апеляційний суд Хмельницької області виплатити заявнику заборгованість з грошового утримання судді у відставці (з урахуванням спеціальної надбавки для суддів) в сумі 9565,17 грн. Суд також зобов'язав Міністерство фінансів та Міністерство юстиції провести фінансування апеляційного суду Хмельницької області в розмірі присуджених коштів.

6. 31 січня 2003 року Печерський районний відділ виконавчої служби відкрив виконавче провадження для виконання вищевказаного рішення.

7. 15 грудня 2003 року рішення було повністю виконане.

Б. Другий період провадження

8. 27 грудня 2002 року Печерський районний суд м. Києва зобов'язав Міністерство фінансів та Міністерство юстиції виплатити заявнику заборгованість з грошового утримання судді у відставці у сумі 3618,78 грн. Суд вирішив, що присуджені кошти повинні бути списані зі спеціального розрахункового рахунку Державного казначейства України.

9. 5 березня 2003 року Печерський відділ виконавчої служби відкрив виконавче провадження для виконання рішення суду від 27 грудня 2002 року. 16 травня 2003 року виконавча служба направила виконавчий лист, виданий на підставі рішення, до Державного казначейства. У невизначений день Державне казначейство повернуло виконавчий лист та поінформувало виконавчу службу, що рішення не може бути виконане в зв'язку з відсутністю відповідних асигнувань з державного бюджету.

10. 24 грудня 2004 року рішення від 27 грудня 2002 року було повністю виконане.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

11. Відповідне національне законодавство викладене у рішенні у справі «Ромашов проти України» (№ 67534/01, пп. 16-18, від 27 липня 2004 р.).

ПРАВО

I. ПРИЙНЯТНІСТЬ

12. Заявник, посилаючись на п. 1 ст. 6 Конвенції та ст. 1 Протоколу № 1, скаржився на неспроможність державних органів виконати рішення Печерського районного суду м. Києва від 22 серпня 2002 року та 27 грудня 2002 року в належний строк. Пункт 1 статті 6 Конвенції та стаття 1 Протоколу № 1 передбачають відповідно таке:

Пункт 1 статті 6

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом (...).»

Стаття 1 Протоколу № 1

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які вона вважає за необхідне, щоб здійснювати контроль за користуванням майном відповідно до загальних інтересів...»

13. Суд зауважує, що скарги заявника стосуються двох рішень, затримки у виконанні яких є дуже різними. Таким чином, скарги щодо кожного рішення розглядатимуться окремо.

А. Скарги заявника щодо тривалості невиконання рішення від 27 грудня 2002 року

14. Уряд зазначав, що заявник не може вважатись жертвою порушення п. 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Протоколу № 1, оскільки рішення від 27 грудня 2002 року було повністю виконане.

15. Уряд далі стверджував, що заявник не вичерпав національні засоби захисту, оскільки він не оскаржував рішення з метою змінити боржника (відповідача) у виконавчому провадженні. Уряд зазначав, що виплата грошового утримання судді у відставці була у сфері повноважень Державної судової адміністрації, а не Міністерства фінансів. Таким чином, Уряд вважав, що скарга має бути визнана неприйнятною.

16. Суд зазначає, що аналогічні зауваження Уряду стосовно статусу жертви заявника вже відхилялись (див. вищевказане рішення у справі *«Ромашов проти України»*, пп. 23-27). Суд не знаходить причини робити інший висновок у цій справі. Оскільки Уряд порушив питання щодо не вичерпання національних засобів захисту, Суд не знаходить причин визнавати заявника відповідальним за те, що він не оскаржив рішення, яке було винесене на його користь. Більше того, у матеріалах справи відсутня інформація щодо того, що будь-якій стороні провадження, включаючи Міністерство фінансів, перешкождалось оскаржити це рішення. Відповідно, Суд відхиляє заперечення Уряду.

17. Суд вважає, що цей аспект справи порушує серйозні питання факту та права відповідно до Конвенції, визначення яких вимагає розгляду по суті. Суд не знаходить підстав для проголошення заяви неприйнятною.

Б. Скарги заявника щодо тривалості виконання рішення від 22 серпня 2002 року

18. Суд зауважує, що виконавче провадження щодо виконання рішення від 22 серпня 2002 року почалось 31 січня 2003 року і було закінчене відділом виконавчої служби 15 грудня 2003 року. Таким чином, період, протягом якого тривало виконавче провадження, тривав менш ніж одинадцять місяців. Суд зауважує, що з огляду на його висновки у схожих справах (див. ухвалу у справі *«Корнілов та інші проти України»*, № 36575/02, від 7 жовтня 2003 року) цей період не є надто надмірним для скарги за Конвенцією. Таким чином, скарга заявника щодо тривалості виконання цього рішення є очевидно необгрунтованою у сенсі п. 3 статті 35 і має бути відхилена відповідно до п. 4 статті 35 Конвенції.

II. ЩОДО СУТІ

19. Суд розглядатиме скаргу заявника щодо тривалості виконання рішення Печерського районного суду м. Києва від 27 грудня 2002 року.

20. Уряд надав такі ж аргументи (викладені у п. 14-15), стверджуючи, що п. 1 статті 6 Конвенції та статтю 1 Протоколу № 1 порушено не було.

21. Суд зауважує, що рішення Печерського районного суду м. Києва від 27 грудня 2002 року залишалось невиконаним приблизно два роки.

22. Відхиляючи аргументи Уряду, Суд нагадує, що він уже визнавав порушення п. 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Протоколу № 1 у справах, які стосувались подібних питань (див. Рішення від 29 червня 2004 року у справі *«Войтенко проти України»*, № 18966/02, пп. 39-43 та 53-55).

23. Розглянувши всі надані матеріали, Суд вважає, що Уряд не виклав жодного факту чи аргументу, здатного переконати Суд дійти іншого

висновку у цій справі. Відповідно, п. 1 статті 6 Конвенції та статтю 1 Протоколу № 1 було порушено.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

24. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

25. Заявник не надав жодних вимог щодо справедливої сатисфакції. Відповідно, Суд нічого не присуджує.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скаргу заявника за пунктом 1 статті 6 Конвенції та ст. 1 Протоколу № 1 щодо тривалості виконання рішення Печерського районного суду м. Києва від 27 грудня 2002 року прийнятною, іншу частину заяви заявника непринятною;

2. *Вирішує*, що у цій справі було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції;

3. *Вирішує*, що у цій справі було порушення статті 1 Протоколу № 1 до Конвенції.

Вчинено англійською мовою та повідомлено письмово 8 листопада 2005 року відповідно до пп. 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

С. ДОЛЛЕ (S. DLLE)

Ж.-П. КОСТА (J.-P. COSTA)

Секретар секції

Голова секції